

antages at have gjort Kjøberens Erhvervelse afhængig af Kjøbsummens Erlæggelse, vil der ikke kunne være Tale om, at den Kjøber, der har erlagt Forstud paa Væerne, skulde have gjort Pengenes Erhvervelse afhængig af det Solgtes Udlevering. Her viser det sig netop, hvor stor Betydning der i den der omhandlede Henseende maa tillægges den ydede Gjenstands Veffaffenhed og Bestemmelse. Derimod vil ogsaa Retshandelens Gjenfiddighed vise sig virksom til Fordel for Kjøberen, naar han ikke har ydet noget Forstud, men kun, idet han Kjøber et Kvantum Væer, som han ikke faar med sig, men som strax skal sendes ham, har betalt, Sælgeren Kjøbsummen.*)

I det Foregaaende er der gjort Rede for, til hvilke Resultater man har tænkt sig, at Reglerne i § 16 Nr. 2 og 3 ville føre, naar de anvendes paa det ved Kjøb og Salg opstaaede Retshforhold. Men det skal tilføies, at selv om man i en eller flere Henseender maatte have Noget at indvende imod de angivne Resultater, bør dette ikke lede til uden videre at forkaeste de foreslaaede Regler. Tiltræder man nemlig ikke de ovenfor antagne Resultater, vil dette vistnok være begrundet i, at man ikke erkjender Tilstedeværelsen af et Afhængighedsforhold mellem Ydelseerne i det Omfang, hvori dette i det Foregaaende er antaget at være tilfede. Derimod vil man neppe bestride, at naar der er et Afhængighedsforhold, maa den erlagte Ydelse kunne fordres forlods ud af Boet, saafremt dette ikke vil erlægge den modstaaende Ydelse. Men Reglerne i § 16 Nr. 2 og 3 indeholde netop kun dette sidste og intet mere. De bringte Udtryk: „dersom Medkontrahenten har taget et gyldigt Forbehold om Tilbagelevering i Tilfælde af Modpræstationens Udeblivelse, eller Forholdets Veffaffenhed medfører, at den forventede Modpræstations

Erlæggelse maa siges at udgjøre Forudsætningen for den Ydelse, der har fundet Sted“, ere saadanne, at Domstolene staa aldeles frit ved Afgjørelsen af, om et Afhængighedsforhold er tilfede eller ei. I denne Henseende ville Domstolene altsaa i ethvert enkelt Tilfælde kunne antage det Resultat, som de maatte anse for det rette, hvad enten Bægten herved nu maatte være at lægge paa den enkelte Retshandels Indhold eller paa det for Retshandeler af den foreliggende Art sædvanlige Indhold. Reglerne i § 16 Nr. 2 og 3 faa nærmest kun Betydning som indeholdende et Fingerpeg i den Retning, at det ikke uden videre bør antages, at Retshandelens gjenfiddige Karakter er faldet bort, fordi den ene Ydelse er erlagt før den anden. Herimod vil vistnok Ingen kunne have Noget at indvende.

Det er ovenfor omtalt, at Forflagets § 4 indeholder en nærmere Bestemmelse af Regelen i § 16, som navnlig bliver af praktiff Biddighed i det Tilfælde, at et Afhængighedsforhold mellem Præstationerne ikke kunde antages at være tilfede, idet Regelen i § 4 medfører, at Medkontrahentens Ydelse ikke anses som erlagt derved, at den er affendt til Skyldneren før Konkursen, naar den dog ikke er kommen ham tilhænde, men først kommer til Boet, efterat Konkursen er udbrudt.

Endnu skal der med Hensyn til Forflagets § 16 gjøres den Bemærkning, at det, forsaavidt Regelen under Nr. 2 gaar ud paa, at Boet skal udlevere det Modtagne, saafremt det endnu findes i Boet, ikke har været Meningen hermed at tilkjendegive, at Tingen aldrig skulde kunne fordres tilbage fra den Trediemand, til hvem den maatte være afhændet. Om dette kan finde Sted, maa bero paa Indholdet af det af Sælgeren tagne Forbehold jfr. ovenfor.

Konkursboets Ret til at indtræde i Skyldnerens Brugsrettigheder.

(Forflagets § 17.)

Det har hidtil været den almindeligt antagne Mening, at Leie- og Forpagtningsrettigheder væsentlig maa opfattes som personlige

*) F. Ex: en Mand bestiller hos en Vinhandler for 100 Rd. Vin og betaler strax Pengene, idet han betinger sig Vinen hjemsendt snarest muligt. Hvis Vinhandlerens Bo nu strax efter kommer under Konkursbehandling, uden at Vinen er blevet sendt Kjøberen, bør Pengene, hvis de forestodes, forlods udbetales Kjøberen af Boet, dersom dette ikke foretrækker at levere Vinen.